Heimlokk.

Dikt

av

Conrad Lauritz Holm.

God lukka no, paa ferdi ut
med bod til gjenta og til gut.
Til kvinnor og til norske menn,
med hjartar som av logar brenn.
Gjev du, som liten fugl paa grein,
maa finna veg til kvar og ein.

 Eget forlag

TRONDHEIM.

NIDAROS OG TRØNDELAGENS TRYKKERI 1909.

født på plassen Holmstrø
17-2-81
død Meråker Sykehjem 6-1-43

Heimlokk.

Heimlokk.

Dikt

av

Conrad Lauritz Holm.

God lukka no, paa ferdi ut
med bod til gjenta og til gut.
Til kvinnor og til norske menn,
med hjartar som av logar brenn.
Gjev du, som liten fugl paa grein,
maa finna veg til kvar og ein.

TRONDHEIM.
NIDAROS OG TRØNDELAGENS TRYKKERI 1909.

Conrad Lauritz Holm

INDHOLD.

Vaar i Skogen	side	9
Ved granens rod	—	11
Fædrelands- og avholdssang	—	13
Norge	—	15
Et hjem	—	17
Avholdsfylking (demonstrationssang)	—	18
Kom med	—	20
Barneavholdssang	—	22
Do.	—	23
Do.	—	24
Arme dranker	—	26
Sang for ungdommen	—	28
Et enigt Norge	—	29
Sommerkvæld paa fjeldet	—	31
Midtsommerskvæld	—	33
Vort fædrelands værd	—	34
Aftenstemning	—	36
Mot høst	—	38
Nu falder løv	—	40
Stemning og tanker	—	42
Nu kommer jul	—	44
Nytaar	—	46
Vaar	—	47
Ein heim	—	49
Ei livssoga	—	51
Hausten kjem	—	54
Til Noregs ungdom	—	55
Heimlokk, I	—	57
Heimlokk, II	—	58

Vaar i skogen.

Mell.: Til Østerland vil jag fara.

O, hvor vakkert det er borti skogen
blandt fuglenes syngende kor,
naar sol mellem granerne smiler
om vaaren heroppe i nord.

Nu bækkene risler saa glade
og jublende iler forbi,
og vaarvinde susende fare,
mens lærken slaar triller i sky.

Alt vaagner av vinterens dvale
til nyt liv en vaarmorgen skjøn;
paa heien, i skoge og dale
— alt vokser i lys og i løn.

O, vaar, o, du deilige milde,
med glæde du fylder min sjæl og haab,
efter vaar kommer sommer
med solskin og varme til hver.

Saa blomstre da buske og liljer,
iklædes i deiligste skrud,
staa prydet til skaberens ære,
den ene tilhører kun Gud.

Et suk fra al skabningens hjerte,
dog trænger sig sagtelig frem
et ønske, gid snart maatte komme
en vaar, som ei mere svandt hen.

Slig stundom min sjæl monne hige,
ja, rastløs jeg længtende staar;
dog jeg ved: snart hos Gud uden lige
skal rinde for evigt en vaar.

Ved granens rod.

Mel.: Nu tak for alt i fra vi var smaa.

Jeg sad en kvæld ved en grane-rod
og hørte fuglene glade synge.
Jeg lyttet til med et freidigt mod, —
et kvad tillige jeg nynte.

De sang saa yndigt sin skabers pris
en tak for vaaren, for sol og varme.
De lover Gud, som alt styrer vis —
og leder ved sine arme.

De var saa lykkelig og vel tilfreds
og bygget reder i grønne lunden;
de fløi saa lette fra gren til gren
med friske blade i munden.

Hvorhen jeg vendte mit blik, — jeg saa
kun vakre dale med grønne lier,
og langsmed aasen tillige laa
de mange bugtende stier.

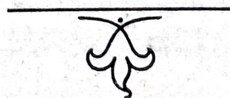
Og under fjeldet den blanke fjord,
hvor stolte skuder saa lette gynge —
mens tusind bølger i sølverflor
i zikzak muntre sig slynge.

Ja, fuglene lover og priser Gud,
og skogen, bækken sin tak ham bære.
Den hele natur i festligt skrud
nu prydet er til hans ære.

Min sjæl istemme vil og et kvad
med al naturen for sol og sommer,
en tak til Herren, som atter gav
bag vinter, vaar med løv og blommer.

Og hist engang i Guds paradis,
da efter vinteren en vaar skal rinde, —
jeg skal fortsætte paa bedre vis
ham bringe tak med fornyet tunge.

Da lyder sangen mer ren og klar,
og brusen høres av harpers toner;
ak! stod jeg snart blandt de frelstes tal
der i de himmelske zoner.

Fædrelands= og avholdssang.

Mel.: For Norge kjæmpers fødeland.

Et land jeg kjender høit i nord,
som navnet Norge bærer,
hvor har du hørt saa vakkert ord,
naar du i verden svæver?
Det vakre Norge det er vort
og i vort hjerte brænder!
Fra syden og til norden op
ei bedre land jeg kjender.

Er det ei skjønt en aftenstund
vort fædreland at skue.
O, mon ei Norge i hver mund
og nordmands hjerte luer.
Hvor finds et land saa skjønt som vort
med fjord og høie fjelde,
med elve, bække, mark og skog
og blanke fossevælde.

Naar solen i den sene kvæld
bag aasen sagte glider
med guld omkranset skog og fjeld,
naturen stille hviler.
Da maanen med sin sagte gang
i horisonten stiger
og skinner over hav og land,
mens stjernerne de smiler.

Vort land, det vi av Gud har faat,
o, maa vi om det frede,
i hver en hytte som hvert slot
vi lys og solskin sprede.
Alt, som vor fred og enighed
fra vore hjem vil drive,
hver fiende, som gjør fortræd,
vi maa som mænd bekrige.

En fiende jeg nævne vil
som freden bort vil stjæle,
»kong alkohol» jeg sigter til,
som har saa høit et sæde.
Nu maa vi snart beseire ham,
ham ud av landet jage,
saa atter i hver drankers hjem
oprinder lyse dage.

Maa vi vort dyre fædreland
i tro og enhed bygge,
maa hver en kvinde og hver mand
om vore hjem saa hygge,
saa Norge blir det fædreland,
hvor lys og fred har sæde,
som vi av hjertet elske kan,
ja elske med stor glæde.

Norge.

O, Norge, vort land høit mod Nordpolens nat,
du sagaers drømmende rige,
dit navn er saa dybt i historien sat,
at faa er de land dig er lige.
Og faa er de folk, som slig minder og har
og kan gjemme en arv, som den fædrene gav
ja eier en saga som Norges.

O, Norge med blaanende fjelde og fjord
og yndige klippefuld strande,
med gyngende bølger, der vikinger drog
henover til fremmede lande
og vandt der for Norge, vor moder, et ry,
som straaler idag over slægterne ny —
med glands over oldtidens Norge.

Blandt Norges fjelde, der sover en hær
av vikinger, konger og jarle,
og tusinder hviler blandt yderste skjær
av alle de modige karle.
Og nu over grave og heltenes blod
vort land vi vil værge med vikingemod
og bygge vort fremtidens Norge.

End brænder paa Noriges sagnrige jord
en ild ifra forfædres dage,
med luende flammer fra fjeld over fjord,
en glans er dog endnu tilbage.
Vi elsker dets minder, vi møder dets krav
og værner om arven os fædrene gav,
for hjem, for vort folk, for vort Norge.

Saa voks da vort Norge i lys og i fred,
du værnes av kjærlige hænder,
en skare av sønner og døtre er med,
om hjemmene bygger og hegner.
Med haab vi din fremtid imøde vil gaa,
og trofast og samlet om dig vil vi staa
vort elskede fædreland Norge.

Et hjem.

Mel.: Värmlandsvisen.

Et hjem, det er det bedste som eies kan paa jord,
for noget jeg det bort ei vilde bytte,
endskjønt det er for verden en stille, ukjendt krog,
og stuen er en liden ringe hytte.
De kjære minder kalder saa blidt fra livets vaar,
saa lyse og saa friske i min erindring staar,
tilhvisker mig nyt mod, — gjør stærk min vilje.

Paa denne plet jeg fødtes, min vugge stod engang,
jeg legte glad i spæde barnedage;
her sad jeg trygt og jublet paa elskte moders fang,
og viste ei av sorger eller plage,
da far og mor de strævet for os, mens vi var smaa,
vi maa dem ei forlade i deres alder graa,
naar de gaar træt og kræfterne vil svigte.

Hver søn og datter, alle, vær god mod far og mor,
den tid vil komme, da de ere borte.
O, glæd dem, mens de lever, med smil, med venlig ord
gjør deres dage lys — de er saa korte.
Paa al din færd i livet glem ei det fjerde bud,
av ham, som budet gav os, du lønnes skal tilslut,
dit land, dit hjem dig blive skal til glæde.

Avholdsfylking. — Demonstrationssang.

Mel.: Ja, vi elsker.

Avholdsfylking med dit mærke
modig træd nu frem,
løfte banner lad det kneise
for de tusen hjem,
norske mænd og kvinder fremad
lyt til folkets krav,
snart vi seiren bringer hjemad,
alkohol i grav.

Absjørn kloster plantet fanen
paa deu norske grund,
Olav Kalem talte sagen
varmt av hjertets grund,
trofast for sin sag de brændte
indtil senest kveld,
lig de varder Haakon tændte
paa de høie fjeld.

Totalister og goodtemplars
blaa og hvite baand,
kjæmpende lad os gaa fremad
trofast haand i haand,
enige. da er vi stærke,
manende vor sag
og da skal vi sikkert mærke
seir paa kampens dag.

Avholdsfylking! vi maa drage
med vort mærke frem,
avholdsfanen den skal vaje
over norske hjem.
I Guds kraft vi skal gaa fremad
vinde seir paa seir,
i Guds navn vi vender hjemad
og i fred slaar leir.

Kom med.

Mel.: Norges høitidsstund er kommen.

O, min ven, hvad vil du gjøre
for din bror og søster arm,
som av drikkeondet lider?
Hør et suk fra deres barm!
Tænk om Jesus var tilstede
synlig her iblandt os nu,
mon han sig ei vilde bøie
kjærlig ned og hjælpe, du?

Skal du i hans fodspor træde,
gjør hans gjerning i det smaa.
Her er plads for dig, ja flere,
som paa torvet ledig staa.
Sig ei du som mange andre:
Jeg ei nogen ting formaar.
Alle faar en ting at gjøre,
blot vi lydig er og gaar.

Gaa da ud i tro til Herren,
kjæmp for sagen, du har kjær,
om du modstand ofte møder,
fat blot mod, ei bange vær.
Vi har haab, og det med rette,
seiren vist skal være vor,
bare vi ei bliver trætte,
men i striden modig staar.

Kom da alle, mænd og kvinder,
lad os trofast hjælpes ad.
Ryd av veien alle hinder,
slaa endnu et kraltigt slag.
Lad os ei tilbake vige,
fremad kun om ikke fort,
saa tilslut vi kunde sige:
Seiren, seiren, den vor!

Barneavholdssang.

Mel.: Der ligger et land mod den evige sne.

Av unge en skare er samlet idag,
for enigt at virke til gavn for vor sag;
er væbnet til kamp imod rusdrikkens magt
og tapre vi staar omkring landet vagt.

Vi tørre vil taarer fra lidendes kind
og bringe litt solskin i hjemmene ind.
En kjærlighedslue vi tænder paany,
og jages skal drikken fra bygd og fra by.

Naar først for vor sak vi har vundet de smaa,
da fremtidens Norge vi eier ogsaa, —
de tanken skal fremme til seier og til ret,
naar fædrene ældes av kamp og blir træt.

Saa lad os da trøstig til arbeidet gaa,
for fremtidens Norge vi tappert vil slaa,
naar kampen er endt og vi har vundet frem
skal seiren vi bære fra slaget hjem.

Barneavholdssang.

Mel.: At far min kunde gjæra.

En barneflok er samlet
til stevne her idag,
og under avholdsfanen
gaar frem i samlet lag;
med avhold som sit mærke
er sakens store haap,
skjønt smaa, — de blir dog stærke
til virke, kamp og daad.

Der er stor kraft igjære,
som vil til virke frem,
skal evne tanken bære
omkring til alle hjem.
Vi ser i barneøie
en vilje som staar bag,
de drikken vil tilføie
et avgjort nederlag.

Naar bonden utsaar sæden
om vaar i dype jord,
vil den og moden blive
til høsten vokse stor;
rig høst for trofast virke
i laden bjerget ind
skal avholdstanken bringe,
nedlagt i barnesind.

Barneavholdssang.

Mel.: I rosenlund under saga hal.

En barneskare staar vagt idag
om gamle Norge, vort rige,
rundt om i landet i barnelag
mod drikketroldet vil krige,
vi bygger med paa en ædel sak
skjønt smaa, en alen lange.
vort maal det gjælder et nederlag
at bringe drikkens slange.

Alt som forstyrre vil hjemmets fred
og bringe sorger for lykke,
det fjernes skal, vi vil være med
for hjem, og landet at smykke,
som tok os kjærligt i sin favn
os signet i sin vælde,
ei glemmes skal dit folk, dit navn,
du mor — med dine fjelde.

Vi som kan leke i lyse hjem,
hvor far og mor er vor glæde,
med smerte tænke vi vel paa dem,
som end maa sukke og græde.
I drankers hjem, hvor mørket raar,
paa dør er jaget varmen,
end mangen mor fortvilet gaar
med lillegut paa armen.

Nu modet svulmer, og vore kind
med friske roser er farvet,
de klare tanker og rene sind
av vore fædre vi arvet.
De tappert stred med glød og ild
for saken frem de stevnet,
og tro holdt ut til sidste hvil,
med smil i døden segnet.

Med samlet kræfter vi bygger op,
hvad de begyndte fra gruset;
og naar vi ikke saa fort i top
dog jamt vi bygger paa huset.
Og engang naar vi vort maal forvist
da huset færdigt skal stande,
og avholdsfanen vaje frit
fra fjeld til fjernest strande.

Arme dranker.

Mel.: Hvor i verden du gaar.

Arme dranker, som gaar paa den slibrige vei.
rastløs iler ustanseligt frem;
stans dit hurtige løp, gaa ei længer, o nei,
thi du gaar paa en vei, som er slem.

Se din hustru derhjemme i ensomme vraa,
hvor hun lider av jammer og nød,
og til hende sig klynger de hungrige smaa,
beder mama forgjæves om brød.

Har du hjerte, min ven, til at styrte i grus
lykke, solskin og hjemlige fred —
lade hustru og børn, som du faat har av Gud
gaa tilgrunde i elendighet.

Mange suk er trængt frem fra din hustru i nød
fra hjertet nedbøiet og harm;
mange tusinde taarer ad kindet nedflød,
hun bær' blødende saar i sin barm.

Kan du mindes den gang, da du hende som ung
trykket ømt til dit elskende bryst;
da du lovet for Gud av dit hjerte, din mund
hende lykkelig at gjøre forvist.

Men du løftet har brudt og det motsatte gjort —
derfor kom fra idag og bliv med!
Red din ære, dit liv, dine børn og din viv
samt tillige din huslige fred.

Fly kun slette kamrater og glasset med dem
for din fremtid, o vov dog en dyst;
om du kommer fra fristelsen seirende frem
kan i hjemmet dit endnu bli lyst.

Giv dit liv og dit virke et høiere værd,
prøv at redde saa mange du kan,
lad din fremtid bli viet til kamp for det maal,
som har værd for dit folk og dit land.

Sang for ungdommen.

Mel.: Jeg saa ham som barn med det solrige øie.

O, ungdom med haap for de kommende dage,
med roser paa kind, har betraadt din livsbane.
Man spaar dig god lykke og glæde i livet,
men mange lik dig er nok skuffet dog blevet.

O, haapefuld ungdom med maal for dit øie,
men som for kong alkohol ofte dig bøie.
O, vokt dig at ikke dit liv gaar tilspilde,
slik gik det saa mange paa veiene vilde.

O, ungdom med vilje og mod i dit hjerte
at leve til nytte av mor din du lærte.
Hvi vil du i laster og synd dig nedsænke
de bliver dig stedse en stærkere lænke.

Nei, reis dig til kamp, se dit liv her det gjælder,
fienderne lægger ut snarer og fælder,
bryt baand og riv lænker i hundrede stykker
og gaa ikke længer og halte paa krykker.

Et enigt Norge.

Skrevet i anledning 7de juni-beslutningen 1905.

Mel.: I rosenlund under saga hal.

Et enigt Norge staar frem idag
og kræver ret for sit rike,
forhandling prøvedes i fælles lag,
men svensken vilde os svike.
Vor sak vi tar i egen haand,
vi længe nok er narret.
Forspildt vor tid til tap for land
vi gjerne kunde sparet.

Et enigt Norge staar frem med harm,
thi svensken har os krænket.
Av retfærd banker hver nordmands barm,
fra haand til frihet vi længtet.
Den frihetsarv os fædre gav
engang i Eidsvolds lunde,
nu frit skal spire over grav,
hvor vore fædre blunde.

Saa staar vi samlet vi norske mænd
med tro og mot i vor bringe,
saavel i fred som med sværd ved lænd
om krigsbasunen skal klinge.
Vi kræve vil, som Norge var,
slik maa det atter vorde,
at ingen retten fra os tar,
for det hver nordmand borge.

Da vore fædre paa Eidsvold sad
av nød vort land da var rammet
og gamle Norge var stedt i nat,
da folket var som lammet,
de gav hverandre haanden fro;
»et Norge frit» os kalder,
de sagde: »enige og tro»
til fjeldet Dovre falder.

Det løfte lyder idag paany
imellem Norges fjelde,
at frihetstider for alvor gry
vi ønsker snart høres melde.
Da vaakner folket glade op
lik fugl i vore skoge,
naar flaget vajer frit i top
paa land og havets vove.

Klart lyser mindet end over grav,
bær bud til nutidens slægter
om fædres kampe for frihetssak
gir tro paa hvad end vi mægter.
End findes mænd med vilje stærk,
et folk som ikke bæver, —
vi ønsker fred, men Norges ret
er hvad vi enigt kræver.

Sommerkvæld paa fjeldet.

Ved fjeldets fot en sommeraften
ene drømmende jeg sad,
solen ned fra himmelranden
sagte gled — det led mot nat.

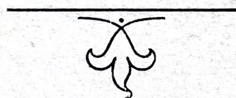
Over vidden alt blir stille,
livet slukner paa min vei,
fuglens muntre, glade triller
borti krattet høres ei.

Taaken rundt omkring sig breder,
hviler kringom mørke fjeld,
end en fugl jeg ser som leder
sig et ly saa sent om kvæld.

Underligt i vilde fjelde —
ensomt gaa i dystre nat,
tanker vil mig overvælde,
vemot faar i sindet fat.

I det fjerne høie nuter
der som vagt paa vidden staar,
alt av liv omtrent som slukner,
ja saalangt som øiet naar.

Men snart trænger morgenrøden
over fjeldet lik en strøm
Atter alt til travelheten
vaakner op som av en drøm.

Midtsommerskvæld.

Mel.: Aftensolen smiler.

Dagen er utrunden, solen gaar nu ned
over jorden hviler stille aften fred.

Blomsten lukker øiet, bøier hoved ned,
blunder søt og stille, hviler sig derved.

Fuglen lægger hoved under vingen sin
paa sin gren i skogen slumrer han saa ind.

Ene her jeg sitter, træt av dagens strid,
aftenfreden nyter i midtsommerstid.

O du blide aften, fred du har med dig,
Gud lad livets aften blive skjøn for mig.

Tiden fremad iler mod den sidste kveld,
snart min livssol siger ned i hav bak fjeld.

Da min aand den stiger op med friske slag
ind i lysets riker, til en evig dag.

Vort fædrelands værd.

Mel.: Blandt alle lande i øst og vest.

Nu maanen skinner paa hav og land
og stjerner tindrer paa himlens rand,
mens jorden hviler og sjøen smiler
til klippestrand.

I dystre skoge der bækken gaar,
i fossen nøkken paa harpe slaar,
hvor er det freidigt, ja skjønt og deiligt
en kvæld saa klaar.

Vel har jeg sittet saa mangen kvæld,
naar solen dalet bak skogens tjeld,
set taaken ilet, tilslut sig hvilet
paa mørke fjeld

Jeg elsker Norge, det vakre land
med skogklædt aaser, med klippestrand
og sæterstier med grønne lier
og høifjeldsvand.

Jeg vil ei bytte bort dette land
om guld jeg derved i mængde vant,
i skog fins' guldet, ja og i muldet
forvist og sandt.

Vil gjerne sige til bonden stor
som endnu slit med formeget jord,
bortsælge dele, saa slægter flere
i landet bor.

De bedste kræfter av kvinde, mand
nu lykken søker paa fremmed strand,
skjønt eie vilde et hjem kun lille
i fædreland.

Her end kan ryddes langt mere jord,
utnyttes rikdom av foss og fjord,
bring frem av fjeldet, utnyt og vend det
til mat paa bord.

Aftenstemning.

Solen gled saa sagte
bakom fjeldet i det fjerne ned;
kvældens dype, mørke skumring
falder over i dens sted.
Vemotsfuldt sig skyggen breder
over engen mer og mer;
øiet kun det dype, dunkle,
mørke øde, skumle ser.

Nys var liv i alle lunde,
i hver busk en fugl der sang,
mens en and med sine unger
svømmet paa den lille dam.
Over heien vinden suste,
lekende i hvert et træ, —
solens sidste gyldne straaler
bredte sig paa hvite bræ.

Lik en drøm forsvandt, blev borte,
solen, sangen døde hen;
dype stilhet hviler over,
ventende paa morgenen;
da vil solen atter rinde
med sin glands paa hav og land,
i den næste morgenrøde
smile over ø og strand.

Slik som sol ikvæld tilhvile
stille ned bak fjeldet gaar,
timeglasset hurtig rinder,
snart min sidste time slaar.
Gaar jeg i det ubekjendte
gjennem dunkelheten frem.
da vil taaken lette bakom
og min dør alt staa paa klem.

Som en bæk i mørke skoge
rinder livets sagastrøm;
lik en havets stllle vove
svinder jordelivets drøm.
Snart jeg bort fra striden, sorgen
til min sidste hvile gaar,
hist i herlighetens morgen
skinne skal som sol om vaar.

Mot høst.

Nu som'ren forsvinder, den høstmørke kveld
sig nærmer og dagen blir liten,
og trækfugle drager, de siger farvel til Norge,
dets fjorde, dets dale og fjeld,
og løvet det gulner i lien.

Barskt høststormen suser paa hei og i dal,
den varsler om vinterens komme,
og taaken sig samler i tættere lag,
kring fjeldet den farer i vildeste jag,
nu som'ren atter er omme.

Saa er os for døren en vinter saa haard
med kolde og mørkere dage,
og sukkende, klagende trærne staar,
er bøiet mot jorden vemodig og saar,
vel ribbet for blommer og blade.

Dog øines, skjønt svakt, bak den snetykke sky
en vaar, der vil glæde og gavne,
da skoglien fagert skal grønnes paany
og blomsten den aapner sit øie saa bly
og vaaren med glæde vil favne.

Uroligt er livet, nys spiret det frem
saa deiligt — for hastigt at blekne.
Snart legemet visner, dets glands svinder hen,
naar øiet det trættes, sig lukker igjen,
vi vaagner i lysets egne.

Nu falder løv, nu visner blad.

Nu falder løv, nu visner blad
og blomsten lukker øiet;
hver sanger, som i lunden kvad
er nu mot syden fløiet.

Nu taus og ensom skogen staar
i li og bakkehelde,
kun et og andet vilddyr gaar
i ødemark og fjelde.

Nu endt er som'rens muntre lek
og sol vil hastig dale;
mens løvet rasler mat og blek
i skogens øde sale.

Den ytre pragt svandt hen og dør
med suk og vemotsklage.
Naturen sørger — stands og hør
saa stærk, skjønt ordløs tale.

De gled forbi just som en strøm
de glade sommerdage.
De kom og gik, som av en drøm
er mindet kun tilbake.

Slik er vor gaatefulde færd, —
en drøm, der hurtig svinder;
naar alting faar sit rette værd,
da livet først begynder.

Farvel, hav tak for hvad du gav,
du milde svundne sommer.
Vel møtt igjen bak vintrens grav
den næste vaar, der kommer.

Stemning og tanker.

Sol gaar ned bak tause, mørke fjelde
verdens larm den tystner mer og mer;
vint'ren med de maanelyse kvelde
og med sne og kulde kommen er.

Nattens klare stjerner sagte skrider
blinkende fra klare himmel blaa;
inde i de lune stuer sitter
mænd og kvinder, barn og olding graa.

Ene sitter jeg i trange kammer,
grunder over livets gang og kaar;
i mit bryst der brænder tændte flammer,
thi for fædreland og folk mit hjerte trofast slaar.

Hjertet ønsket bryte baand og stængsel
og at hæve sig fra tvang og sligt;
stærk og fri som fugl utav sit fængsel,
livet venter mig med ugjort pligt.

Hvad gavn var det, om vi gik her og drømte
om alt det, som i livet tyktes stort;
men aldrig hjælpen rakte de forsømte,
og ingen nød forsøkte fjerne bort.

Og hvad var livet uten kamp paa jorden,
mon vi er skapt at gaa paa roser? Nei;
vort liv at gi, just derfor er vi vorden,
at fjerne stene bort fra andres vei.

At tørre taarer bort fra kinder bleke
og stille hjertets dype sorg og savn;
og gjør vi det, vil engle om os leke,
kun lyklig den, som andre er til gavn.

Vi derfor glad til kald og gjerning iler
og standser ei, men hurtig gaar avsted:
snart sidste kvæld at solen til os smiler,
vor dag er endt, den trætte finder fred.

Da er vor gjerning, om den var blot ringe,
ei stor at se, dog ei forgjæves gjort;
i høstens tid den moden frugt vil bringe,
det saadde frø vil engang vokse stort.

Nu kommer jul.

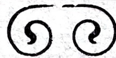
Nu kommer julekvæld paany,
hør engle synger høit i kor
om julens gjæst som blandt os bor,
som steg fra himlen ned til jord.
Nu glædes land og by,

Velkommen jul, du glade tid,
da Jesusbarnet blev os givet
i krybbe lagt, han smilte blid
til hyrderne som søkte did,
til os han kom, for os gav livet.

O, julemorgen lys og skjøn,
da jordens folk sin frelser favnet,
ham ældre slægter længe savnet,
men ventet trofast paa Guds søn.
Nu høit lovsynges Jesusnavnet.

O, Jesus krist iblandt os bo,
du kom til jorden fra det høie,
du Herre, holdt dit løfte nøie,
vi skue fik dit frelserøie.
Hver tvilende kan se og tro.

Saa lad os tro og ham berede
et rum i hjertets dype vraa,
lik hyrderne i ham os glæde,
som vise efter stjernen træde.
Til Jesus Krist vi da skal naa.

Nytaar.

Nytaar oprundet, fort aarene skrider,
det gamle er endt i forglemmelsens tider,
er lagt i sin kiste, har fundet sin hvil,
— nytaar vi hilser med freidige smil.

Vinden om hjørnet sig viftende slynger,
spurve i tunet er samlet i klynger;
skogen er klædt som den yndigste brud,
skyldfri og ren i sit snehvite skrud,
længes dog frem imot vaar og mot sommer,
forgjættet den er — vi vet at den kommer.

Nytaar er kommet, hvad os det vil bringe
er ukjendt og skjult, men haapet har vinge;
det giver os mot til fortsat at virke,
at løfte vort folk og at bygge vor kirke
maa flittig vi bruke det aar vi har faat
og stræbe mot alt som er ædelt og godt.

Nytaar vær velkommen, om glæder eller sorger
skal krydse vor vei, for os herren borger
og slipper os ei, han vil os velsigne,
han vil os mot ulykke værne og hegne,
saa bær han vor sak og os selv og iaar,
thi Jesus han er end idag som igaar.

Vaar.

Sjaa no hev me atter den angande vaar,
aa, kor det grønkas, sjaa hemmeln er klaar;
lauvet det spretter og graset det gror,
soli ho lettar og fugl kveld i kor.

Vaaren oss møter kvar helst me oss snur,
staren hann plystrar so glad ved sitt bur,
bonden hann pløgjar sin aaker og saar,
tidi lyt nyttas fyr no hev me vaar.

Tidi lyt nyttas med enn det er vaar,
skal me faa hausta av sædet me saar;
alt som skal mogna til frugt hev si tid,
difyr me vaaren lyt bruka med id.

Menneskjalivet hev ogso sin vaar
fagrast so er dei og ungdomens aar,
difyr dei dagarne bedst me lyt bruka,
skal me i framtidi finna vor lukka.

Daa hev me og von um at hausten vert god,
naar alt som hev vyrdnad fær festa si rot
i ungdoms hjarta og godt verta verja
so deim ei tidarnes stormar fær herja.

Sæl kvar ei kvinna og sæl kvar ein mann,
som til godt yrke si kraft gjeva kann,
aat haustmannen skal det daa verta tillags,
naar aakren stend fager med fullmogna aks.

Ein heim.

Tone: Nye stevtone.

Ein heim aa hava det er ei lukka
ein stad aa fagraste blomar plukka,
ein flek paa jordi aa kalda sin,
ei trufast viv som eg veit er min.

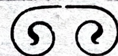
So mang ein gong daa eg saar um hjarta
paa vegen trong ei kann livet fatta.
fær smetta hovud i stova inn,
daa letnar hugen og lyftes sinn.

Naar trøytte mann ifraa arbeid skundar,
seg ingi kvile og ro han unnar,
fyrend han hamnar i heimen sin,
der hjarto varmar og soli skin.

Den mann som ikkje ein heim kan skatta,
han aldri riktig hev livet fatta,
den mann hev lite av lukka faat,
alt stort i livet fyr han vert smaat.

So lat oss bygja vaar heim den kjæra,
so den fyr landet ein pryd kan vera;
jag alt det stygge fraa heimen ut,
at sorg og saknad kan verta slut.

Vaart gamle Noreg me fram lyt bera
til større fagnad og større æra,
so gamle Noreg ein gong kan staa
som fagrast me millom land fær sjaa.

Ei Livssoga.

Han smilande leika i barndomens vaar
so væn og med rosor paa kinn,
paa hovudet flagra det brune haar
lik bylgjor i skolskin og vind.
I velstellte heim hjaa ho mor og han far
han livde so hugheilt og godt
god helsa og lukka — hans rikdom det var
av pengar han lite hev faatt.

Tidi ho gjekk og guten vaks upp
fraa barn til ein vaksen kar.
Den lagnad han fekk, foreldri kom burt
og livet set større krav.
Med eldhug i hjarta og von i si barm,
sin lagnad han greidde med vilje og arm;
titt handi ho trøytna og foten vart saar
i striden dei lange aar.

Han tufta ein heim under kvite brée
og gagna sitt folk og sitt land,
her pløgde han jordi og saadde sitt fræ
som brydda paa velrudd strand.

Lik soli det lyste kvar helst han gjekk
i sæla og ljos og fred.
Um nokon leid naud ei hjelp dei fekk,
slik var han — og aari skreid.

So vart han og gamal, dei kvite haar,
dei synar ein livsdag long.
Einsleg han heime i stova gaar
og stilna er leik og song.
Han hadde ei kona, ho søv no i grav.
Ein sumarsdag lagdest ho ned,
og kvilar fraa striden, fraa sut og fraa kav,
og minnet er: signing og fred.

Sist saag eg den gamle paa kyrkjeveg
so bøygd og so langsomt han gjekk.
Handi var visna og foten veik,
hans augo bar matte blikk.
Han stana ved gravi, der kona hans laag,
han syrgde og lengta til fred;
paa bleike kinni taaror eg saag,
som trilla paa gravi ned.

Straks etter eg høyrde han var ikkje meir,
si avferd han alt hadde faatt.
Den trufaste gamle ei lenger me ser,
men soga hans minnest me godt.
Hans stova stend tom, men ho talar sitt spraak
som tydast blandt beste slag.
Eit fagrare merke det sjeldan me saag
naar slutt var eins yrkedag.

No kvilar han sæl i si logne grav
og faafengt hans liv ei var.
Han stræva so trutt, si hjelp han gav
til leiken den dovnad av.
Kvar ungdom med tru og med von i di barm,
rekk handi til hjelp aat kvar trengjande arm.
Eit merke du setter av likaste slag,
som varar til siste dag.

Hausten kjem.

Tone: Nye stevtone.

No vinden susar kring berg og bakkar
det atter fram imot hausten lakkar,
og snøen legg paa den høge nut
og sumargleda so snøgt vert slutt.

Kvar blom paa marki si krune missar,
de kalde netter no inn seg listar,
og jordi søv baade dag og nat
den lange vetter — til vaar kjem att.

Aa, saart aa sjaa kor alt liv maa bleikna,
kvar fager blom stend med naa litt teikna,
og flytfugl flyg ut i flok og rad,
naar trei missar dei gule blad.

Me hev ei trøyst: Atter vaar skal dagna,
slik er no eingong den livsens lagna;
me attum jordlivet løyst fær sjaa
den gaata som her me grunda paa.

Farvel, du sumar med al di gleda,
um deg eit minne eg her vil kveda;
min takk fyr alt du hev gjeve meg
av ljos og varme paa einsam veg.

Til Noregs ungdom.

Tone: Det lyser over norden, eller At far min kunde gjera.

Deg friske, kjække ungdom som gjeng paa valen fram
og etter gamle Noreg hev teke barnenamn.
Eg handi rekjer hugheilt, vel møtt i syskjenlag,
me nytta vil med dugleik, den nya arbeidsdag.

Det mykje er aa gjera fyr dei som noko vil,
so mang ei sak aa bera som stundom stend paa spill,
kom med i strid aa vera kvar gjenta og kvar gut,
me sigren heim skal bera, um trutt me haldar ut.

Kor mykje tid vert spilla av dei som inkje vil,
det skortar ei paa arbeid, der viljen legges til.
So mange valne viljor, so mange veike bein
dei dugar ei paa tiljor, dei vert so altfor sein.

Skal Noregs nya æra for landet vergjast enn,
so lyt nog vaare kvinnor og jamvel vaare menn,
til striden fram aa ganga og enno vaaga slag,
og som ein fylking standa for Noregs dyre sak.

Du ætling er aat fedrom som landet fyrst hev rudt,
dei som i fyrre tider i dalom her hev budd.
Din ættararv du vergja so det hev ingi skam,
dit eiget norske morsmaal held klaart i dagen fram.

Du ganga maa til yrkje med tru og hugheilt mod,
for land, for heim og kyrkje, du vigja liv og blod.
Det ljose lukkalandet seg opna vil ein gong,
for den som trufast stridde bar merket høgt paa stong.

Kvar ein so vil eg ynskja ei framtid mild og god,
og vona vil at aldri du støyta maa din fot,
men um det deg skal møta iblandt ei regntung sky,
so kom ihug at ingen kan fraa sin lagnad fly.

Maa du i livet stræva aa verta stor og god,
til dette fek du kaldet i arv med fedres blod.
Kvarhelst du gjeng i verdi, styr kurs mot sikker hamn
naar slut er siste ferdi skal minnast enn dit namn.

Heimlokk, I.

Tone: Hvor i verden jeg gaar.

Lokk meg heim aat aat ho mor,
til mi heimlega jord,
heim til Noreg mitt elskade land;
ingen stad kor eg fôr
fanst slik fjeld, slik ein fjord
og so fager og ovgild ein strand.

Med eit minne so rikt,
likt eit daarande dikt,
bylgjor syng enn um fedre idag;
deira daadsrike ferd
paa heilt nordmanna gjerd
livar enn i sitt frilynde drag.

Eg vil bygja det land
som han Harald hev rudt,
Olav, Sverre og mange med deim,
her kor fedrane stridde
og trøytta seg ut,
vil eg liva og trygda ein heim.

Lat oss takka vor Gud
fyr det land han oss gav,
er han med, enno sigra me kann,
og me vonar i Noreg
aa finna vor grav,
ja kvar frihuga kvinna og mann.

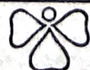
Heimlokk, II.

Mor Noreg ho lokkar deg heim
derute fraa framande sveim;
høyr heimlokketonarne gjalda,
kom heim no naar mordi deg kalda.

Nei, aldri den framande jord
vert heimen hjaa far din og mor,
til Noreg ditt hjarta er festa,
din barneheim kjærast aa gjesta.

Kom heim aat ho mor no idag
med hjarta slær livsfriske slag;
eingong vil du finna din fagnad
naar hjarta, di harpa er tagnad.

So hugheilt aa liva og døy
hjaa mor vor for mann og for møy,
i Noreg vor fædrejord sova,
faa høgheim faar jordiska stova.

Av Conrad Lauritz Holm

er bl. a. før utkommet «Atter en vaar« 0.30 — følgende uttalelser om denne bok, hvorav hitsættes:

— — — «Om bokens indhold — to fortællinger og en samling dikte — kan man si, at det er godt, og især er Ingeborg og Nils Nerbergets livshistorie tegnet paa en maate, som viser, at den unge mand sitter inde med fine tanker og stemninger, og at han, hvis han faar anledning til aa utvikle sit talent, vil bli en betydelig lyriker.

Naturskildringerne er især fine og ægte. Fortællingen om den lille pike, som græt for sin far, er gripende og synes at være tat ut av livets virkelighet.

Holms dikte er tiltalende; han har en betydelig poetisk aare. Jeg vil anbefale boken, og det saa meget mere, som den er et varmt indlæg for avholdssaken». **Ivar Nilsen** (i «Stjørdalens Avis«).

Det lille net utstyrede hefte henleder vi avholdsfolkets opmærksomhet paa. Forfatteren er en interesseret avholdsmand med lyst til aa gavne saken ogsaa ved aa skrive noget godt om den. Drikkens elendighet og dens frygtelige magt over sine ofre skildres for os alvorlig og gripende, saa man skulde tro at ingen forstandig mand eller kvinde vilde utsætte sig for faren ved aa benytte de berusende drikke. Det er ikke mere end billigt, at avholdsfolk benytter anledningen og hjælper til aa faa boken ut blandt publikum. Den vil kunne gjøre meget god nytte i vor kamp mot rusdrikken. «Trøndelagens avis«.

— — — Conrad Lauritz Holm er en ivrig ven av avholdssaken og saavel fortællingerne som diktene har til formaal aa fremme denne sak. Vi anbefaler det lille vakre hefte til alle vore læsere og haaper, at baade de og forfatteren vil faa glæde av det. «Folkets ven«.

— — — Boken indeholder meget gode fortællinger, grepne ut av livet og tegnet med sympati og klarhet. «Levanger avis«.

— — — Det er avholdssaken, den unge og varmt interesserte Holm vil gavne med sin bok. Den er vakkert skrevet. Enhver vil læse den med glæde, og den vil fostre gode tanker.

«Menneskevennen«.

Faaes i Trondhjem hos C. Sarheim.